SORIN CERIN

FILOSOFIA IUBIRII - DRAGOSTE ȘI DESTIN

- Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Filosofia iubirii – Dragoste și destin – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Filosofia iubirii - Dragoste şi destin : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-114-1

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-114-1

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII – DRAGOSTE ȘI DESTIN

- Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII – DRAGOSTE ȘI DESTIN
- Poeme filosofice-

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII – DRAGOSTE ȘI DESTIN
- Poeme filosofice-

1) Călăuzindu-L pe Dumnezeu

Mă plimb de mână cu Singurătatea,
Amintirii tale,
prin parcul cu Speranțe pierdute,
unde ne hoinăreau Veșniciile Clipelor,
în vara unor Vise,
ale căror Ani,
s-au spulberat,
prin Furtunile Vânturilor Uitării,
de noi înșine,
cei care am devenit Icoana,
Lacrimii unei Amintiri,
a Viitorului,
pentru care Dumnezeul Iubirii,
pare că și-a făcut vâsle,
să poată ajunge,
până în Lumea noastră,
a cărei Stea,
ardea undeva-cândva pe bolta,
Sufletului Său Dumnezeiesc,
dar care s-a stins,
mai demult,
decât toate Timpurile Universului nostru,
rătăcit,
printre Orizonturile,
Suferinței,
ce nu-și mai poate primi,

nici Zilele sau Nopțile,
în Cimitirul Dorințelor,
care ne-au fost predestinate,
să ne înecăm,
odată cu toate Păcatele Originare,
ale Greșelilor Cuiva,
care nu credea,
că vom reuși,
să învingem,
Întunericul Deșertăciunii,
pentru Iubire,
călăuzindu-L pe Dumnezeu,
să reaprindă,
o Stea stinsă,
dincolo de orice Respirație,
a Luminii Divine,
care redeveniserăm,
noi,
o Stea aprinsă,
pe bolta altei Lumi,
unde ne vor privi,
cei dornici de Iubire.

2) Pentru noi nu mai există demult

Atunci când am vrut să tund,
părul spulberat de Singurătate,

al Zilelor,
ca să așez pe coafura Viitorului,
Regăsirea,
chiar și așa,
cum a fost lăsată,
să crească haotic,
ca o buriană,
printre mormintele Cuvintelor,
care ne-au fost,
undeva-cândva,
Suflet și Destin,
la care revenim rareori,
recunosc,
să ne reculegem,
la umbra unei Iubiri,
sădită pentru aducerea Aminte,
a unei Lumi,
care pentru noi,
nu mai există demult.

3) Se strecura pe ascuns

Merg înainte,
lovindu-mă,
de Vise,
rătăcite,
prin Cuvinte de Jar,

ce reaprind,
Furtunile de Amintiri,
care sparg,
Ferestrele de Cer ale Simțămintelor,
în cioburile Absurdului,
în care ne-am tăiat pașii Eternității Clipei,
rupându-ne întreaga boltă,
a Iubirii,
din pomul Nemuririi,
la rădăcinile căruia,
ne-au căzut Speranțele,
Lacrimilor,
otrăvite de un Destin,
pe care nici unul,
dintre Îngerii Adevărului Absolut,
pe care-i veneram,
la fiecare Sărut,
nu l-au observat,
atunci când se strecura,
pe ascuns,
în Sângele Privirilor,
Morții de noi înșine.

4) Încă mai speră să revină

Cât de mult,
mi-aș fi dorit să știu,

dacă Zilele Depărtărilor,
de noi înșine,
ne-au fost vândute,
de către Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
al Amăgirilor,
unei Speranțe,
pierdute în ceața unui Timp,
care ne-a devenit,
unicul trecător grăbit,
pe strada Singurătății noastre,
care încă mai speră,
ca Zorii Eternității,
Luminii Divine a Iubirii,
să revină.

5) Orice amărâtă de Amintire

Oricât de mult aș încerca,
să-ți culeg Pașii Destinului,
din venele străpunse,
de seringile Durerii,
ale unei Lumi,
care nu ne va aparține niciodată,
oricâte orizonturi de Vise,
ne-ar oferi,
la porțile ferecate,

ale Catedralelor de Promisiuni,
unde abia se mai țin agățate,
de pereții ruinați ai Iubirilor,
Icoanele Fericirilor,
care plâng de fiecare dată,
când orice amărâtă de Amintire,
le trece pragul.

6) Ziua noastră

Zori de cârpă,
cu care să ne ștergem Despărțirea,
ne așteaptă,
la tălpile unor Vise,
din care Sângele Clipelor,
și-a făurit Temple de Iubire,
la care să ne invităm Viitorul,
să se roage,
până când și Străinul din noi,
să ne devină,
la fel de cunoscut,
precum ne este,
Iluzia Fericirii,
din care ne-am clădit,
Ziua noastră,
pe care ne-am promis să o ținem,
în Inima care ne va bate mereu,

Ora exactă a Eternității,
Destinului,
care ne-a fost dat,
spre a naviga,
prin Apele Vieții sale.

7) Ca fiind Nesfârșire

Eram atât de stâncă,
atunci când ai devenit,
Valul Nemuririi,
care venea să-mi spele fața,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții,
care mi-au dăruit nașterea,
Iubirii,
hărăzită de către Destinul,
care ne-a învățat,
să ne ținem împreună,
Steaua care ne-a fost dată,
pentru a ne lumina,
Eternitatea,
pe căile căreia,
vom rătăci mereu,
trecând dincolo de munții Viselor,
de toate obstacolele Cimitirelor din Cuvinte,
până când vom fi noi înșine,
o stea care să se aprindă,

pe bolta Sângelui fierbinte,
și romantic,
al altor generații,
din alte lumi,
pe care un Orizont,
al Dorului,
le va ști vreodată,
ca fiind,
Nesfârșire.

8) Suntem Împreună un Adevăr Absolut

Unde erai,
cu Lumina Dvină a Privirii,
din care-mi răsărise Steaua Destinului,
încât am simțit,
că devin o lumânare a Existenței,
gata să mă topesc,
în fierbințeala Cuvintelor nespuse,
din Ochii de Cer ai tăi,
care-mi scrutau Iluziile Vieții și Morții,
de la un capăt la altul,
până când n-a mai rămas,
nimic altceva sau altcineva,
din mine,
decât,
Eternitatea Clipei,

care Eram,
voi Fi și Suntem,
Împreună,
un Adevăr Absolut.

9) Fără să mai dorim vreodată

Strigam,
ca întregul Univers să mă înțeleagă,
că toate Cuvintele spuse,
n-au nici un Sens,
fără tăcerea adâncă a Iubirii,
care strălucește prin Lumina Divină,
a Adevărului Absolut,
arătându-ne Calea,
care ne trece prin Paradisuri și Infernuri,
despre care nici Clipele n-au știut mai nimic,
decât atunci când au fost puse la încercare,
de Eternitate,
într-un război al Amintirii sau Uitării,
al Iubirii și Urii,
unde au luptat cu o ferocitate,
la care nici unul dintre noi nu ne așteptam,
până când au început să moară,
vărsându-și Sângele învolburat al Sentimentelor,
prin venele Iubirii noastre,
care încă mai sperau,

că vor învinge fără să naufragieze,
prin Oceanul Instinctelor răvășite,
de noi înșine,
care ne striga,
să nu cedăm,
până când ultima Clipă va dispărea,
adormind în Inimile care ne băteau Zilele și Anii,
alungându-i,
în Neantul depărtării de noi înșine,
până când am zărit,
undeva-cândva,
în depărtare,
o luminiță care ne părea atât de străină,
încât ne-am întrebat ce mai e și aceasta,
până când am aflat,
că era Steaua Nemuririi noastre,
încât abia se mai ținea de Bolta Amintirii,
fiind cât pe ce să cadă,
până când am alergat într-acolo,
și am ținut-o cu pălmile Dorului,
agățând-o pentru totdeauna de Infinitul,
în care ne-am pierdut,
fără să mai vrem,
a ne regăsi vreodată,
ca să ne mai naștem,
în această,
Lume.

10) Între propriile gratii ale Neputinței

Ne-am înălțat pe aceeași aripă,
a Privirii,
către Eternitatea Clipei,
pe care am înveșmântat-o cu Iubirea,
unui Răsărit,
prin care i-am adus Lumina Divină,
Dumnezeului orb,
al Lumii Singurătății,
din care ne-am întrupat,
Destinul,
ce nu mai vroia,
să rămână închis,
între propriile gratii ale Neputinței,
pentru a fi Împreună cu noi,
alături de Steaua Nemuririi,
în care ne-am mutat,
pentru totdeauna.

11) Parcă știind că te voi întâlni

Zâmbetul Luminii Divine,
din colțul străzii Sufletului tău,
a început să mi se potrivească,

la măsura de nepătruns,
a Gândurilor mele,
condimentate cu atât de multă,
Angoasă,
încât Existența a devenit,
un subterfugiu al Suferinței,
până și Străinului Subconștientului,
Adevărului Absolut,
în care aș fi dorit să mă ascund,
dacă Iluziile Vieții și Morții,
nu ar fi împiedicat acest lucru,
parcă știind că te voi întâlni,
pe tine.

12) Prin Cuvintele Viselor

Oricâte poduri aș construi,
peste râul învolburat al Iubirii,
nu voi putea să le zidesc,
picioarele Nesfârșirii,
decât pe solul arid al Iluziilor Vieții,
Suferinței, Fericirii și Morții,
prin Cuvintele Viselor cărora,
ne-am întrupat Destinul,
de a fi mereu Împreună,
alături de o Eternitate,
pe care nu o vom cuprinde niciodată,

fiindcă ne-a devenit,
un Orizont al Amintirii,
pe care nu o vom uita Niciodată.

13) Trecând ca doi străini

Suntem două fire,
din Iarba Lui Dumnezeu,
sădită pentru a fi tăiată,
în anotimpul Iubirii,
atunci când vom deveni,
fânul uitat al Amintirii,
unei Pasiuni,
care va fermeca un alt Destin,
ale cărui Priviri,
nu ne vor mai aparține,
trecând ca doi străini,
pe strada Iluziilor unei Lumi,
ce va rămâne pe vecie,
a Nimănui.

14) Cavouri de Adevăr

Ne-am rătăcit,
printre Cimitirele Cuvintelor,

ale căror Cavouri de Adevăr,
ne-au arătat,
cât de mult putem uita de noi înșine,
atunci când tot ce am considerat,
a fi raza noastră,
de Lumină Divină,
a devenit o pată opacă de Destin,
care ne-a orbit,
Întâlnirea,
într-atât, încât,
nicio Speranță nu mai reușea,
se ne învețe,
să mai putem iubi,
îndeajuns.

15) Un singur Destin

Mi-aș dori,
să-ți culeg Steaua Nemurii,
de pe bolta Sufletului Lui Dumnezeu,
și să ți-o așez,
în părul Clipei Eternității,
să rămână ca o diademă,
a Adevărului Absolut,
pe care Nimeni,
nu va mai reuși vreodată,
să-l arunce,

în brațele reci și insalubre,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le-am înecat,
odată pentru totdeauna,
mai demult,
decât toate Vremurile,
în Oceanul Iubirii,
din noi înșine,
pe care navigăm,
spre Împlinirea,
unui singur Destin.

16) Aș vrea să învăț ce este Iubirea

Și oricât,
aș vrea să învăț,
ce este Iubirea,
la lecția Destinului,
nu voi reuși decât,
să înțeleg,
că trebuie să ne zidim Nemurirea,
cu mâinile Privirilor,
goale și curate,
fără ajutorul Nimănui,
până când să ajungem,
ca din Apa Vieții lor,
să umplem un întreg Ocean,

de Eternitate,
pe care să navigheze nestingherit,
Nesfârșitul din noi.

17) Alături de Iubire

Mi-am întrebat Steaua Nemuririi,
dacă va dori vreodată,
să-mi redea Libertatea,
Porților de Vise,
ale Ochilor tăi,
în care să mă ascund,
până când voi înțelege,
cât de multă Moarte,
mai avem de învățat,
la lecția Iluziilor,
Fericirii,
Nemuririi și Vieții,
la care am rămas corigenți,
fiindcă nu puteam să credem,
cât de multe Cuvinte,
mai aveam de știut,
ca să ne clădim,
Absolutul Adevărului,
care ne-a dăruit Destinul,
de a fi împreună,
alături de Iubire.

18) Decepții

Erai atât de multă Lumină Divină,
în iarba Zâmbetului unei Întâlniri,
încât nicio Moarte,
nu și-ar mai fi recunoscut,
Întâietatea,
atunci când Nașterea noastră,
a fost drogată de aceasta,
pe strada Universului unei Lumi,
de care am fi alergat,
până când nici un Destin,
nu ne-ar fi recunoscut,
Nemurirea,
pe care ne chinuiam să o vindem,
Decepțiilor,
cu Apa Iluziilor,
din Cuvintele fără de Sens,
în care ne spălam,
de Fericire,
până când am realizat,
cât de mult,
ni se sinucid Clipele Eterne,
ale Adevărului Absolut,
din noi.

19) Câte Iluzii ale Lumii

Te rog Inimă de Vânt,
nu-mi mai bate Destinul atât de tare,
încât să ne macine,
făina Zilelor Despărțirii,
pe care doar Morile Cuvintelor,
fără de căpătâi,
mai pot să o sfărâme,
la marginea drumului,
nostru,
dintre Existență și Moarte,
dintre Iluzie și Adevăr,
până când vom înțelege,
câte Iluzii ale Lumii,
mai are de îndurat,
Adevărul Absolut,
din noi.

20) De câte ori ți-am jurat Doamne

De câte ori ți-am jurat Doamne,
că am crezut în Clipa Infinită,
a Adevărului Absolut,
pe care ne-ai lăsat-o,

ca să fim loviți de Păcatul Originar,
din care ne-ai obligat să ne clădim,
casa și masa,
Privirilor,
unde să ne trăim Iluziile Vieții și ale Morții,
din noi înșine,
prin Bisericile de Vise,
ale Deșertăciunii,
până când,
Ochii Eternității,
unei Iubiri,
nu ne-ar fi vizitat,
Sângele Nemuririi,
din Cuvântul Adevăr,
din care ne-ai întrupat,
întreaga credință a Fericirii,
din Lacrimile căreia ne-am spălat,
Trecutul,
până când,
am devenit Viitorul,
Erternității.

21) Ambuteiaj

Lasă-mi să sculptez,
Lacrima dintre mine și Infinitul,
Ochilor de Cer,

ai Libertății tale,
de a fi Împreună,
lovind Clipele Nopții,
care ni se scurg,
pe fața Destinului,
ce ne-a amenințat,
că nu va reveni,
Niciodată,
pe valurile Sângelui nostru,
până când,
toate corăbiile de Clipe,
nu ni se vor scufunda,
în Oceanul Uitării,
pe care speram undeva-cândva,
să-l traversăm,
Împreună,
fără să ne lovim,
de Ambuteiajul,
acestei Lumi,
care nu a fost niciodată,
a noastră.

22) Veșminte de Verighete

Și-am plantat,
o Clipă,
pe Cerul Inimii tale,

așteptând să răsară,
florile razelor Stelei Nemuririi,
Destinului,
care ne-a născut,
Întâlnirea,
unde nici unul dintre noi,
nu am știut,
să-L apelăm pe Dumnezeu,
încât acesta,
să ne răspundă la salutul,
Iubirii pe care am zămislit-o,
la Maternitatea Privirilor,
unde ne-am întâlnit Speranțele,
Adevărului Absolut,
din care ne-am făurit,
Veșminte de Verighete,
pe care să le purtăm,
atunci,
când nici unul dintre noi,
nu va mai fi vreodată,
Timp.

23) Îngenuncheaserăm

Aș vrea să strig,
dar nici o Fântână a Viselor,
nu-mi mai aude Lacrima,

pe Oceanul Nemuririi căreia,
am navigat,
încercând să ajung la tine,
neștiind că mă voi lovi,
la Țărmul propriei Conștiințe,
de care,
toate Clipele Timpului nostru,
s-au spânzurat,
fără să mai ajungă vreodată la noi,
cei care mai cerșeam cel puțin,
un singur Zâmbet,
al Amintirii unei Zile,
care nu mai era,
atât de demult,
a noastră,
încât,
întreaga Lume,
dispăruse,
până și din adâncurile,
Oceanului Sângelui,
Speranțelor,
la tălpile cărora,
Îngenuncheaserăm,
undeva-cândva.

24) Icoană de Adevăr Absolut

Mi-am sculptat Singurătatea,
din Stânca Lacrimilor,
Ochilor Eternității,
pe care am scrutat-o,
cu tăișul Întrebărilor,
din care mi-am zidit chipul Iubirii,
pe care l-am înrămat,
în Ochii de Cer ai tăi,
Icoană de Adevăr Absolut,
la care m-am rugat,
să mai pot fi eu,
cel care rătăcește,
pe caii Nemuririi,
Zâmbetului tău,
din care mi-am croit,
întregul Destin,
al Vieții și Morții,
mele.

25) Eram atât de mult Secret

Eram atât de mult Secret,
înainte de a fi noi,

încât nici Universul,
nu ne-ar fi divulgat,
Clipa Nemuririi,
din care ne clădeam,
Viitorul Adevărului Absolut,
al cărui Acoperiș,
îl puneam deasupra Sentimentelor,
care ne-am fi dorit,
să nu fie plouate niciodată,
cu stropii Uitării,
ce-au început să sângereze,
din trupurile,
Clipelor Eternităților noastre,
până când,
le-am bandajat,
cu toate Săruturile Destinului,
care ne-a dat nașterea,
Zilei,
în care ne-am Întâlnit,
Iubirea.

26) La Teatrul Iubirii

Te rog Doamne,
vinde-mi și mie,
Biletul de intrare,
la Teatrul Iubirii,

unde-mi joacă,
cu casa Sentimentelor închisă,
Fericirea,
pe care vreau să o privesc,
atunci când va declara deschis,
înaintea tuturor Clipelor,
de pe scena Iluziilor Vieții și ale Suferinței,
cât de mult și-a așteptat Destinul,
să mă întâlnească,
pe Scena,
ce-abia se mai ținuse,
pe picioarele Norocului,
și ale Întâmplării,
care ne-a lăsat,
să-i traversăm în cele din urmă,
propria noastră,
Moarte.

27) Zodia Nemuririi în care să ne întâlnim

Aș dori să-ți dăruiesc,
Zodia Nemuririi,
în care să ne întâlnim,
Adevărul Absolut al Revederii,
ce ne va prețui mai mult,
decât toate Iluziile acestei Lumi,
Eternitatea dinainte de a ne Naște,

același Destin,
al Jurământului Focului Sacru,
care va arde la nesfârșit,
cu flăcările Cuvintelor,
din candelele Inimilor,
care vor respira pentru noi,
aerul tare al înălțimilor,
unei Iubiri.

28) O Viață Împreună

I-am promis Dumnezeului Iubirii,
că mă voi ruga,
Nemuririi,
să ne aprindă Steaua Destinului,
care să ne incendieze bolta Viitorului,
cu Jarul Sentimentelor,
la fierbințeala căruia,
să ne încălzim Clipa Eternă,
care degerase,
într-un colț pierdut și uitat de Cuvânt,
pe care Creația,
l-a făurit numai pentru noi,
să avem unde să ne închinăm,
Iubirii,
ale cărei ferestre de cer,
din Privirile Infinitului,

au început să se dezghețe,
pe aripile sângelui Răsăriturilor,
învolburate,
din noi,
care tocmai ne-au adus,
o Viață,
Împreună.

29) Un nesfârșit Viitor

Ești o biserică,
a Clipei Nemuririi,
la tălpile căreia,
am îngenunchiat,
rugându-mă,
la Icoana Regăsirii,
unui Dumnezeu al Visului,
care te-a zămislit,
într-o Naștere a Simțirii,
pe care Îngerii Sorții,
au binecuvântat-o cu o Lume,
care să rămână,
numai a noastră,
chiar și atunci,
când Steaua unicei Inimi,
a Destinului,
va deveni căzătoare,

pe o boltă a Eternității,
dintre amândoi,
unde nici o Iluzie a Vieții sau Morții,
nu va mai reuși să ne ardă,
Amintirea,
care va rămâne un nesfârșit,
Viitor,
dintr-o Urmă,
a unei Iubiri,
pe care am respirat-o,
din toți porii Adevărului Absolut,
ale cărui Lacrimi,
ne spală și acum Sufletele,
care și-au aprins,
propria lor Lumină Divină,
sfidând întunericul,
Neființei.

30) Ce a fost mai întâi?

Oare ce a fost mai întâi,
Singurătatea sau Dumnezeu?,
Viața sau Moartea?,
până când,
a început să plouă,
cu Stelele Destinelor,
peste Iluziile Fericirilor sau Suferințelor,

ale căror Talazuri,
de Răni adânci și dureroase,
infectate cu Păcatele Originare,
ale unei Lumi,
care nu mai aparținea,
Nimănui,
au înecat până și cele mai strălucitoare Vise,
ale Iubirii,
în negura unei Uitări,
pentru care nu se făurise încă,
Amintirea,
de dinainte de Naștere,
a Zâmbetului tău.

31) Fiind Iubire

Câte Zile de Sudoare,
să se fi scurs,
pe fruntea înstelată,
a Dumnezeului Iubirii,
până când a înțeles,
cât de necesar,
este Zâmbetul Ochilor tăi de Cer,
pe bolta căruia,
să strălucească,
Eternitatea Cuvântului nespus,
al Dragostei,

în care să ne ascundem,
de Sfinții oricăror Deșertăciuni,
ce-ar putea să ne amăgească,
cu Virgulele lor,
după care,
nu mai urmează nimic,
decât Neantul rece și neiertător,
al Iluziilor Vieții și Morții,
deasupra cărora ne-am înălțat,
încă din Primul Moment,
al Creației,
când am devenit Infinit prin Simțire,
fiind Iubire.

32) Aprindeam toate Stelele Universului

N-am înțeles niciodată,
unde mor Orizonturile,
pe care vroiam să le prindem,
în Inimile de ceară,
care se topeau pe zi ce trece,
la flacăra Neputinței,
de a urca treptele Cerului Norilor,
din noi,
care începuse să ne plouă,
cu furtuna Sentimentelor,
spălându-ne fața Timpului,

cu Amintirea,
unde eram Lumina Divină,
a Simțirii,
cu ajutorul căreia,
aprindeam,
toate Stelele Universului,
unei Iubiri.

33) Ochii Furtunilor de Dragoste

Învață-mă abecedarul,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții,
ca să pot înțelege,
profunzimea Iubirii,
în Universul unde Timpii și Spațiile,
sunt o felie de Zâmbet,
din sărutul Eternității cu Infintul din noi,
care va clădi o nouă Lume,
numai a Luminii Divine,
în care nici o floare,
a vreunui Cuvânt,
nu se va mai ofili,
în vazele Lacrimilor de cristal,
ale Ochilor Furtunilor,
de Dragoste,
din noi.

34) În care n-am crezut niciodată

Câtă sensibilitate,
să fi născut Dumnezeu,
în Cuvântul Creației,
atunci când razele Adevărului Absolut,
au reflectat Iubirea,
din adâncurile fără margini,
ale Universului,
Luminii Divine din noi,
pe care l-am creat,
pentru Eternitatea Clipei,
din care să ne clădim,
propria Existență,
pe care să nu o mai părăsim,
Niciodată,
nici chiar atunci,
când Iluziile Vieții și Morții,
vor deveni,
unica soluție,
de a ne mântui de noi înșine,
pe rugul Păcatelor Originare,
în care n-am crezut,
niciodată.

35) Fiindcă pentru Iubire

Eram când Noapte sau Zi,
când Închisoare sau Libertate,
poate uneori Furtună sau Liniște,
dar întotdeauna rătăciți,
în căutarea Destinului,
care ni se înecase la marginea unei Lumi,
care tocmai își pierduse Dumnezeul,
la Loteria unui Timp,
al Uitării,
care o îndatorase,
atât de mult,
în Iluzii ale Morții,
Vieții,
Fericirii,
Suferinței,
încât era conștientă,
că nu va mai reuși niciodată,
să ajungă la Țărmul Iubirii,
oricâte Iluzii ar câștiga vreodată,
ca să-și poată plăti datoriile,
fiindcă pentru Iubire,
Nimeni nu a avut vreodată,
nici măcar cea mai mică Iluzie,
pe care să o poată vinde,
ca monedă de schimb,
Adevărului Absolut.

36) Astrul Eternității

Știu că ai vrea,
să ne clădim singuri Paradisul,
fără greșelile Infernului,
din Trecutul unei Lumi,
ale cărei Păcate Originare,
nu le-am înțeles sau acceptat,
Niciodată,
chiar și atunci când se pierd,
rătăcite,
prin Sângele înfierbântat al Iubirii,
pe care navigăm,
dorind să ajungem,
la țărmul Stelei Destinului nostru,
pe care să-l transformăm,
în Astrul Eternității,
care să ardă pentru noi,
chiar de ar fi,
să creem pentru toate astea,
un alt Dumnezeu.

37) Mai poate fi Viața de Apoi?

Înainte de Moarte,
a fost Destinul Unui Dumnezeu,

din Iluziile căruia,
urma să ne hrănim,
Existența abătută,
pe la colțurile Infernului,
din care să ne facem acoperiș,
printre gratiile tăcute și reci,
ale Privirilor,
înmormântate,
în cavorile mucegăite ale Cuvintelor,
din care Nimeni,
nu mai putea să iasă vreodată,
să ne spună,
dacă mai poate fi Viața de Apoi,
și într-un Paradis?

38) Stinse din Simțămintele unei Iubiri

Valuri de Zâmbete,
reci și înghețate,
lovesc țărmurile buzelor,
unui Cuvânt,
pierdut pe plaja pustie,
de Clipe,
pe care Timpul,
și-a clădit,
un Cimitir întreg de Amintiri,
împietrite,

la poalele Luminii Divine,
Stinse,
din Simțămintele,
unei Iubiri,
care ar fi trăit,
undeva-cândva,
Biblii întregi de Vise,
la care ni se rugau,
Îngerii,
Adevărului Absolut.

39) Furtunile Cuvintelor

Eram atât de multă Simțire,
încât Cerul Viselor,
ne-a devenit un singur Suflet,
a cărui Inimă,
învolbura sângele Răsăriturilor și Apusurilor,
din adâncurile Profunzimii unei Iubiri,
unde înotam,
pe valurile Nemuririi,
încercând să ne spălăm Jurămintele,
cu Furtunile Cuvintelor,
care ni se așterneau uneori,
la tălpile,
Destinului,
care ne-a unit,

toate Iluziile acestei Lumi,
într-un singur Cimitir,
de Clipe.

40) Care să ne călăuzească Nesfârșirea

De ce atunci,
când cuprind Nemurirea,
Cuvântului Iubire,
în brațele Timpului meu,
te văd doar pe tine?

Care alt Cuvânt,
dacă acesta nu s-ar numi,
Dragoste?,
ne-ar mai putea răpune,
rănindu-ne într-atât Existența,
încât să ne facem coroane de Lacrimi?,
pe care să le așezăm,
pe frunțile Eternităților de Clipe,
ce ne vor deveni,
Regi și Regine de Simțire?,
într-un Univers,
pe care l-am creat doar noi,
cu toate tărâmurile sale de Speranțe,
în care până și Dumnezeu,
și-a făurit Îngerii Luminii Divine,

care să ne călăuzească,
Nesfârșirea.

41) Pe care am regretat-o

Lasă-mi Norii Viselor,
să-ți spele fruntea Amintirilor,
până când vor răsări,
din Ridurile Așteptărilor,
primii muguri de Timp,
ce vor miji prin Venele Destinului,
făurindu-ne,
Floarea Revederii,
Cuvântului Iubire,
din care ne-am îmbătat,
Sufletele,
până când începuserăm,
să dăm toate Virgulele la o parte,
și să alergăm liberi de noi înșine,
prin Nesfârșirea Universului,
pe care nu-l deranjam niciodată,
cu zarva noastră,
chiar dacă era în toiul nopții,
unei Lumi,
pe care am regretat-o,
atunci când s-a trezit la realitate.

42) Strigăt de Durere

Și-aș vrea să-ți spun,
câte Adevăruri Absolute,
ar muri dinaintea Pașilor Existenței,
care ne calcă zilnic,
pe Venele tăiate de drogurile,
Iluziilor Vieții,
pentru a face din noi,
un Strigăt de Durere,
pe care,
nu putem să-l mai adresăm,
Dumnezeului,
care ne-a greșit Creația,
de a fi,
Lumânări de Iubire,
care să nu se mai topească,
la fiecare Cuvânt,
din care vrem să ne facem înțeleasă,
Nemurirea.

43) Clipa primei noastre Iubiri

Și-am început să mor câte puțin,
atunci când Moartea m-a învățat,

că Iluzia ei este,
un Ambuteiaj al Timpului,
din care iese cine poate,
pentru a-și dovedi Iluziile Vieții,
ca fiind,
un Fior al Demenței,
unui Dumnezeu,
cu chip cioplit,
în piatra aspră a Deșertăciunii,
pe care l-au creat,
Păcatele noastre Originare,
până când s-a scurs,
din Eternitatea lor,
Clipa,
primei noastre,
Iubiri.

44) Îndatorată peste măsură

Poate că niciodată,
nu vom învăța să murim,
sau să iubim,
pe Jarul Zilelor,
de care ne-am legat la cap,
Visele,
Înnodându-le,
cu toate Promisiunile,

pe care le-am spus,
Regretelor,
ale căror Remușcări,
începeau să înmugurească,
pe coapsele tatuate,
cu Destinele Lacrimilor,
unor Clipe,
pe care le-a ales Iubirea,
Îndatorată,
peste măsură,
Iluziilor Vieții și Morții,
de a fi Respirația,
prin care,
să ne conștientizăm,
Libertatea,
de a fi noi înșine.

45) Prețul gârbovit de Dobânzi

Te rog Eternitate,
primește-mi Pacea,
Lacrimii,
din Zâmbetul Dragostei,
în care mi s-au înecat,
toți Strămoșii Nemuririi,
din care mi-am plătit,
Nașterea,

la tejgheaua Existenței,
unde aștept,
să pot învăța Iluziile Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
fără ca să mai plătesc,
și prețul gârbovit de Dobânzi,
al Păcatelor Originare,
al cărui timbru ne costă,
atât de multă Iubire,
încât nu mai avem,
cu ce să ne plătim,
Existența,
de a ne cunoaște,
sau de a rămâne
Împreună.

46) Nu ne mai doream să ne regăsim Țărmul

Lasă-mă Amintire,
a Cuvântului Iubire,
să pot afla datele cele mai importante,
ale războaielor de Vise,
unde am învins,
sau ne-am declarat înfrânte,
Eternitățile de Clipe,
ale căror Lacrimi de Istorii,

ne-au devenit,
cărți de Adevăr Absolut,
din ale cărui,
Prosoape de Legi,
să ne ștergem,
Sudoarea,
Iluziilor unei Lumi,
în care nu mai credeau,
nici măcar,
Stelele Căzătoare,
ale Clipelor,
Destinelor noastre,
pe care lunecam,
direct în Prăpastia,
care ne despărțea,
de Adevărul Absolut,
al Iluziilor Vieții și Morții,
din noi înșine,
rămânând naufragiați,
pe Oceanul Dragostei,
de unde nu ne mai doream,
să ne regăsim Țărmul,
Întoarcerii.

47) Din Crematoriile Inimilor

Nu-mi îneca Lacrima,
Doamne,

în Destinul,
Păcatelor Originare,
pe care nu l-ai înțeles,
atunci,
când ne-ai înveșmântat,
în Iluziile Vieții,
Fericirii,
Suferinței,
și Morții din noi,
pe care,
ni le-ai vândut pe nimic,
Timpului,
care ne-a măsurat,
până și Privirile Iubirii,
îngrădindu-le cu Focul Sacru,
al Cimitirelor unor Cuvinte,
din Crematoriile Inimilor cărora,
nu ne mai puteam trage,
Sângele Răsăriturilor sau Apusurilor,
Speranțelor,
pe care am fi dorit să ne călărim,
Eternitatea Clipei,
de a rămâne Împreună,
până dincolo,
de Adevărul Absolut,
al Uitării.

48) Ca să ți-l croiesc

Mi-am împotmolit Veșnicia,
de Tâmpla Ochilor tăi de Cer,
pe bolta cărora,
mi-am aprins Steaua Destinului,
unui paradis al Nemuririi,
pe care ți l-am măsurat,
ca să ți-l croiesc,
după mărimile Privirilor tale,
și am văzut,
că ți se potrivea de minune,
atunci când am invitat,
Lumina Divină,
să te spele cu Lacrima,
Eternității Clipei din mine,
pe care ți-am dăruit-o,
pentru Totdeauna.

49) Inimi rănite

Atunci când Norii Apei Vieții,
care ne-au scăldat Clipele,
au Inimile rănite,
fiind călcate,

de pașii grei,
ai unui Destin,
care a scăpat din lesa,
Păcatelor Originare,
pe care Focul Sacru al Iubirii,
nu a reușit să-l ardă,
printre Absurdurile,
puse pe grătarele Deșertăciunii,
ți-am clădit un alt Dumnezeu,
al Eternității unei Lumi,
pe care doar,
Sângele înfierbântat,
al Adevărului Absolut,
din Privirile Infintului din noi,
l-ar mai putea înțelege,
vreodată.

50) Ni s-a împotmolit Clipa

Te rog Speranță,
învață-mă să-mi înfrunt,
Iluziile acestei Lumi,
a Fericirii și Suferinței,
care se îndepărtează din ce în ce mai mult,
de Adevărul Absolut,
al Lacrimii Apei Vieții,
care în loc să ne învețe Viitorul,

ne arată Cimitirele,
din Cuvintele,
Deșertăciunilor,
pe străzile pietruite cu Suspine,
ale Morții din noi înșine,
care mai credem,
în Steaua Iubirii,
pe care nici un Orizont,
n-a mai reușit până acum,
să o prindă în căușul palmei,
Adevărului Absolut,
al tinereții unei Veșnicii,
în care ni s-a împotmolit Clipa,
Nașterii.

51) La Moara Absurdului

Ziduri de Amintiri,
ne apasă Voințele,
peste care nu putem trece,
oricât de mulți Ani,
am irosi,
măcinându-ne Păcatele Originare,
pe care nu le-am săvârșit,
la Moara Absurdului,
de unde vom pleca,
cu făina,

Secundelor de dor,
Minutelor de zbucium,
Orelor de lipsuri,
Zilelor de regrete,
și Nopților de remușcări,
ce ne adâncește Golul,
din Deșertul fără margini,
din noi înșine,
ce a secat de atâtea Lacrimi,
ale Strigătelor Surde,
din Pașii plini de Amăgiri,
care ne vor măcina în continuare,
Eternitățile Clipelor,
din drojdia cărora,
ne vom dospi pâinea Cuvintelor,
pe care o vom rupe împreună,
cu Singurătatea,
pentru a ne hrăni,
Întunericul Inimilor,
cu Uitare.

52) Nu ne-au fost alături

Care frunză,
din floarea Inimii rănite,
va ieși câștigătoare,
înaintea Destinului,

reușind să ne fărâme gratiile,
din Sângele pierdut,
prin Labirinturile de Gene,
care nu ne-au fost niciodată,
alături,
fiind datoare întreaga lor Existență,
Păcatelor Originare,
care ne-au vândut,
Iluziilor Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
pe un preț de nimic,
pentru a deveni hrana,
Deșertăciunii,
care ne-a ros,
întreaga sevă a Nemuririi,
din Iubirea,
pe care o datoram,
Divinității din noi.

53) Să ne reaprindă Pașii Regăsirii

Parcă toate Aripile frânte,
ale Speranțelor,
s-ar fi prăbușit,
pe Oceanul de Lacrimi,
ale Clipelor unui Timp,

ce nu vrea să privească,
Înapoi,
Niciodată,
oricât de multe Argumente,
i-ar aduce Dumnezeul,
creat din Iubirea,
pe care am împărtășit-o,
până și Îngerilor Focului Sacru al Eternităților,
care se pare,
că nu este îndeajuns de puternic,
să ne reaprindă Pașii Regăsirii,
din întreaga Lume pe care am pierdut-o,
chiar dacă ne-a binecuvântat,
cu Lumina Divină,
a întregului Univers al Viselor,
pe care l-am străbătut,
undeva-cândva,
Împreună.

54) Târgul de Vite al Cuvintelor

Ne-am înecat,
într-o Moarte a Conștiinței,
din care arlechinii Viitorului,
și-au făcut Clipe,
de hârtie creponată,
a unor Vise,
din care să croiască panglici de Timp,

Deșertăciunea,
pe care să le așeze,
la Carnavalurile Ființei,
peste pereții Sufletelor Bisericilor noastre,
în semn de sărbătoare,
al unor Clipe Sfinte,
care și-ar fi pierdut Virginitatea Eternității,
la Târgul de Vite al Cuvintelor,
care vor cât mai multă,
carne întrupată,
din Timpul,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
din care să făurească Icoanele,
Libertății,
Infernelor și Paradiselor,
Pașilor pe care i-am călcat,
mereu,
în picioarele Norocului,
la tâmplele căruia,
am refuzat să ne mai transpirăm,
Nemurirea,
de a nu ne mai irosi Existența,
pe Nimic.

55) Sfeșnice

Simplitatea,
este un Argument,

al Compunerii și Descompunerii,
de otrava Cunoașterii,
pe care am presărat-o,
la fiecare colț de stradă al Destinului nostru,
din care ne-am croit pretinsa Nemurire,
în Privirea căreia să ne făurim,
atât de multă Iluzie a Fericirii,
încât să credem,
că putem fi Zei,
chiar dacă tălpile ne sunt topite,
de Iluziile Morții,
transformându-ne în sfeșnice,
tocmai bune de pus,
la căpătâiul,
Deșertăciunii,
în care să ardă,
Lumânările Sufletelor noastre.

56) Boli de Cuvinte

N-am crezut niciodată,
într-un Dumnezeu al Păcatelor Originare,
care dorește doar Pedepse,
pentru Creația Sa,
pe care a greșit-o încă de dinainte,
de a făuri Timpul
Bolilor de Cuvinte,

de care nu reușim nici acum,
să ne tratăm,
Existența,
legată de staulul Timpului,
compromițător și plin de pizme,
sădite de Sfinții Părinți,
ai Paradisurilor din Infernele,
care mai zac în noi.

57) Să nu-L fi creat noi?

N-am reușit,
să înțeleg niciodată,
cât de multă Moarte,
poate să fie irosită,
de Iluziile Timpului,
fără ca vreun singur Cuvânt,
din întreaga Morgă de Înțelesuri,
să fie înmormântat,
în Cimitirul Viselor unui Dumnezeu,
pe care să nu-L fi creat noi?,
dinainte de a fi fost,
propriul nostru Destin,
răpus de Steaua căzătoare a Norocului,
unei Loterii Divine,
unde nu a existat niciodată,
un câștigător sau un învins,

atâta timp,
cât frâiele Lumii sunt ținute,
în pălmile bătătorite de Clipe,
ale Iluziilor Vieții, Fericirii,
Suferinței și Morții.

58) Moara Cimitirelor de Sensuri

Zbor de Nemurire,
prăbușit în Clipe amăgitoare,
Libertate înfrântă,
în Zodii de Cer Înnorat,
sub bolta căruia nu mai respiră,
nici un Nimeni,
dintre toate Înțelesurile,
Infinitului sacrificat,
pe ghilotina Deșertăciunii,
din care ne-am făurit Istorii de Cuvinte,
prin Biblii și Religii,
pe care să le măcinăm,
la Moara Cimitirelor de Sensuri,
care ne călăuzesc Destinele,
spre făina Absurdului,
din care să ne dospim pâinea Conștiinței,
Iluziilor unei Lumi,
care nu este și nici nu a fost vreodată,
a noastră.

59) Conștiința, Timp și Destin

Pagini rupte,
din Zodia Nimănui,
duse de vântul Uitării,
spre Nicăieri,
prin sângele Apusurilor,
ce-abia mai reușesc,
să descifreze,
scrisul unei Iubiri,
pierdute,
printre buruienile Cuvintelor,
pe care nicio Moarte,
nu le-a mai cosit,
de dinainte de a fi Lumea,
cavourilor noastre,
Sentimentale,
prin care ne-am înmormântat,
mai demult decât toate Vremurile,
Conștiința,
Timpul și Destinul.

60) Le-au adăpostit Frământările

N-am înțeles niciodată,
de ce Destinul,

ne obligă să ne risipim,
Zilele,
presărându-le,
în Piața Mare a Deșertăciunii,
unde vin de fiecare dată,
negreșit,
corbii negri ai Iluziilor Morții,
să le ciugulească,
toate Înțelesurile,
din Cuvintele,
care le-au adăpostit,
Frământările.

61) A rămas repetentă

Țărmurile Simțirii,
se fărâmă încet dar sigur,
pe umerii pustii,
ai Oceanului de Iluzii,
ale Existenței,
pe care încă mai navighează,
stingheră și pierdută,
în propria ei Moarte,
Iubirea,
pe care am dori să o salvăm,
dintre valurile potrivnice ale unui Dumnezeu,
care nu a fost niciodată al nostru,

chiar dacă ne-a făcut cadou,
Păcatele Originare,
prin intermediul cărora pretinde,
că ne învață școala unei Lumi,
care a rămas mereu repetentă,
înaintea Adevărului Absolut.

62) Cât mai semeață

S-a rupt,
centura de castitate a Existenței,
tocmai în Lumea,
care ne-a dăruit Nașterea Morții,
din care am fost siliți să ne luăm,
întregul Destin,
la masa de dimineață,
a Suferinței,
ca să ne ajungă,
pentru toate Iluziile Fericirii,
pe care aveam să le trăim,
sub acolada unui curcubeu al Absurdului,
cât mai colorat cu putință,
pentru a ne clădi,
o cât mai semeață,
Catedrală a Deșertăciunii,
la care să ne rugăm,
pentru a fi mântuiți,
de Moarte.

63) Dragoste și Destin

Spinii desculți ai Clipelor,
cresc pe ruinele Viselor dărâmate,
de valurile Sângelui unor Gene,
care ne-au furat Norocul,
vândut pe nimic,
Deșertăciunii,
ce-și construiește cu sârg,
propria Lume,
în țarcurile căreia suntem obligați,
să ne trăim,
Păcatele Originare,
ale Absurdului,
care a făcut din Iluzia Vieții și a Morții,
principala poartă a Infernului,
pe care să pășim,
inconștienți,
părăsind toate pragurile Luminii Divine,
pe care am fi reușit,
să ne înălțăm,
către Stelele aprinse de Dor,
ale unui Dumnezeu,
clădit din Adevărul Absolut,
a cărui Dragoste și Destin,
nu le vom cunoaște,
Niciodată.

64) Din Ridurile Eternității

Chiar dacă se vor scurge,
toate fluviile Clipelor acestei Lumi,
din Ridurile Eternității,
prin Orizontul cărora te-am așteptat,
Iubire,
să știi că te-am visat,
înrămată-n Icoana Destinului,
Existenței mele,
din Catedrala Sufletului,
unde mă rog adeseori,
la Dumnezeul Luminii Divine,
care se furișează în secret,
la Fântâna Viselor,
de unde ne binecuvântează,
Apa Sfințită a Simțirii,
pe care să o bem,
la întâlnirea cu paradisul și Infernul,
Cuvintelor,
din Marile noastre Tăceri,
care spun mai mult,
decât toate poveștile de dragoste,
care-au existat vreodată.

65) Temei de Iubire

Încotro să fi ne fi zburat,
aripile Viselor,
odată născute în Lumea,
Depărtărilor de noi înșine,
decât spre Iluziile Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
din care să ne împletim,
funiile Destinului,
care să ne spânzure,
până și ultima Identitate de Clipă,
pe care Adevărul Absolut al Iubirii,
ar reuși să o descifreze,
prin Întunericul rece și inert,
al Uitării,
din Cimitirele unor Cuvinte,
care ne-au fost,
undeva-cândva,
Temei de Iubire,
Lacrimă și Dor.

66) Lumea unei Iubiri

Oare norii care-și plâng ploile unui Timp,
ce și acum,
rătăcește spre Nicăieri,
fără ca să se mai reîntoarcă,
vreodată,
la Visele propriilor sale Eternități de Clipe,
pe care le-a pierdut,
odată cu noi,
din Simțirile,
duse de valurile,
Apei Iluziilor Vieții și Morții,
până dincolo,
de podurile Ființei și Neființei,
unde n-am mai fost,
Niciodată,
noi,
cei de dinainte de a fi,
Lumea unei Iubiri,
care n-a vrut să ne înțeleagă,
Destinul.

67) Zodiile Fericirii

Pierdut în Ochii Stelei Destinului,
pe care ne-a aprins-o,
Dumnezeul Luminii Divine a Iubirii,
numai pentru noi,
ca să ne lumineze,
Întunericul Genelor defecte,
din Sângele unei Istorii,
a Păcatelor Originare,
pe care le regretă,
cu lacrimi de Adevăr Absolut,
Strămoșii Clipelor Eterne ale Timpului,
care ne-au zămislit Iubirea,
care să ne binecuvânteze,
cu Zodiile Fericirii,
întregul Univers,
al Destinului nostru.

68) Regrete sau Remușcări

Resturi de Amintiri,
zac aruncate de Timp,
Destinului unei Iubiri,
pe care nici o ploaie de Vise,

n-a mai reușit să o spele,
de noroiul rece și inert,
care s-a scurs,
în Cimitirele pustii ale unor Cuvinte,
pline de cadavrele unor Promisiuni,
Săruturi și Îmbrățișări,
la căpătâiul cărora,
nu le mai pune Nimeni,
nici măcar o singură floare.
de Regrete sau Remușcări.

69) La Altarul nuntirii noastre cu Neființa

Cât Cer de Speranțe,
să ne fi plătit Dumnezeu,
Destinului neiertător,
încât a ajuns să piardă,
toate procesele de intenție,
cu Sfinții Simțirilor,
care-i cereau să ne lase și nouă,
printre atâtea Iluzii și Deznădejdi,
cel puțin,
o singură fărâmă de Iubire,
din Împărăția Lui nesfârșită,
pe care să o împărțim împreună,
cu Singurătatea,
care să devină,

Catedrala prin care să ne rugăm,
Iluzia Morții,
să vină cât mai repede,
la Altarul nuntirii noastre,
cu Neființa.

70) Obligat să ne înfieze

Atunci când Destinul,
ne cosea iarba Zilelor,
pe care o împleteam în șuvițe de Eternitate,
prin părul înstelat al Clipei Iubirii,
nici unul nu știam,
că nu putea să ne spună,
că dinainte de a ne naște,
a fost obligat,
să ne înfieze Păcatelor Originare,
pentru ca acestea,
să-și hrănească cu noi,
Iluziile Vieții,
Morții,
Suferinței și Fericirii,
până când nu va mai rămâne Nimic,
din toate Speranțele Orizonturilor,
care lăcrimau cu stropii Zilelor,
ce se prelingeau,
în țărâna Neființei,

rămânând din noi,
doar Amintirea,
unei Stele căzătoare.

71) Din Abisurile Gândurilor

Înotam prin Sângele de Lumină Divină,
din inima apusului,
Privirii tale,
care mă înveșmânta,
cu mantia unui Viitor al Nopții,
din Uitarea,
unui Dumnezeu,
ce părea,
total dezinteresat de Dragostea,
pe care i-o purtam,
prin Catedralele de Vise,
unde ne închinam,
la Icoanele Iubirii Sale,
în care am fi dorit,
să ne înrămăm Destinul,
fără să aflăm vreodată,
cât de străine,
erau de Speranțele noastre,
atunci când plăngeau,
cu lacrimi de Sfârșit de Lume,
fără să mai aștepte spovedania,

Nimănui,
din Abisurile Gândurilor,
în care cădeam,
fără să mai reușim,
a mai reveni vreodată,
la înălțimile,
de unde ne priveam,
Iluziile Vieții și Morții,
crezând că avem libertatea,
de a alege.

72) Pe părul de veșnicie al Clipei

Și-am așteptat,
să ningă cu Viitor,
peste fruntea Regăsirii,
unor Paradisuri de Cuvinte,
în care să ne ascundem,
de noi înșine,
fără să înțelegem cât Infern,
stă la baza,
Zâmbetului rece și trist,
al adevăratei Fericiri,
rătăcită prin ele,
dar pe care ne-o doream,
încoronată,
pe părul de Veșnicie,

al Clipei,
prin care,
simțeam cu adevărat Iubirea,
unicul Adevăr,
al acestei Lumi,
care nu poate fi înjosit,
de nicio Iluzie.

73) Care-L împovărează și azi

Ochii tulburi ai Timpului,
se îneacă în vârtejurile Uitării,
care ne-au rupt tălpile podurilor,
dintre Cuvintele spuse și nespuse,
ale Rănii,
din adâncurile Genelor noastre Defecte,
pe care am fi dorit,
să le reparăm cu Veșnicia unei Iubiri,
fără să știm,
că nici aceasta,
nu are cheile necesare,
care să ne deschidă porțile grele,
ale Trecutului plin de Greșeli,
care-L împovărează și azi,
pe Dumnezeul Creației noastre.

74) Când Visele vor deveni Realitate

Atunci când Aripile,
Îngerilor noștri,
vor transpira de Emoții,
când Visele vor deveni,
în sfârșit Realitate,
iar Altarele Luminii Divine,
ne vor deschide porțile,
Adevărului Absolut al Fericirii,
să știi,
că vom Iubi,
cum numai Dumnezeul nostru,
a mai reușit,
să o facă,
atunci când ne-a creat,
Veșnicia din Priviri,
din Lacrimile căreia,
să umplem Oceanul Existenței,
care să ne spele odată pentru totdeauna,
Păcatele Originare ale acestei Lumi.

75) Deasupra întregii Existențe

Cred în măreția Lui Dumnezeu,
doar atunci când se ridică la nivelul Iubirii,
a cărei Veșnicie,
L-a creat,
mai înainte de toate pe El,
apoi întregul Univers,
al Cuvintelor din care,
uneori,
reușim să ne tragem seva,
Fericirii,
Adevărului Absolut,
unicul în măsură,
să ne alunge Moartea,
fie chiar și dintr-o singură Clipă,
în care să realizăm,
că putem trage perdelele Iluziilor Lumii,
fiind deasupra întregii Existențe,
Iubind.

76) Lecția obligatorie a Vieții și Morții

Nu există înțeles,
care să nu reprezinte un Sens,
fie el și al nimicniciei,
prin care Păcatele Originare,
ne-au tras vălurile Iluziilor Vieții,
peste Viitorul stins,
al Destinului nostru,
care nu va mai aprinde,
Lumina Divină,
în nici un Univers de Vise,
prăbușit acum,
printre Cuvintele reci și insalubre,
ale Privirilor pierdute,
dacă nu vom învăța să iubim,
precum ne învață Iluziile Existenței,
lecția obligatorie a Vieții și Morții,
la care asistăm neputincioși,
clădind biserici,
de Invidii, Pizme sau Lăcomii,
din ce în ce mai mari,
dar care nu aparțin,
Iubirii Sufletelor noastre.

77) Patinând prin hățișuri

Toții vulcanii Împlinirilor,
par a se fi aprins,
pe cerul de foc al Iubirii,
care ne arde Destinul,
până când nu mai rămâne nimic,
din lumânarea Visului Vieții,
care ne-a botezat Iluzia Nașterii,
odată cu cea a Morții și Libertății,
de a fi noi înșine,
pe gheața unui Timp,
pe care să alunecăm împreună,
patinând prin hățișurile de Speranțe,
până când ne vom izbi,
de Zidul rece și inert,
al Neființei.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986